

РЕШЕНИЕ

№ 972

гр. С., 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-14 СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Маргарита Апостолова

при участието на секретаря К. Б. Г.А
като разгледа докладваното от Маргарита Апостолова Гражданско дело № 20231100107544 по описа за 2023 година

Образувано е по предявени от М. А. Т. срещу „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.: Ж.И 3.“ АД обективно съединени искиове с правна квалификация **чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца М. А. Т. сумата от **80000,00лв.**, обезщетение за неимуществени вреди, възникнали по повод настъпило на 11,02,2023год. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната лихва от 24,03,2023год. до окончателното изплащане на вземането.

Релевират се доводи, че на 11,02,2023г. около 19:45 часа, в с. Волюяк, на бул. „*****“, докато се е намирала плътно в дясно на пътното платно, ищцата е била ударена от лек автомобил „Ауди А4“, с рег. № „*****“, който се е движел по бул. „***** шосе“ с посока на движение от ул. „Дружба“ към ул. „Синчец“. Инцидента настъпил по вина на водача на лекия автомобил - Н. Н. Ц., която се движела с несъобразена скорост и не е проявила нужното внимание към уязвимите участници в движението. В резултат на произшествието ищцата претърпяла тежки травматични увреждания, изразяващи се в счупвания, обхващащи няколко области от горен и долен крайник, закрито, счупване на тялото на тибията, закрито, счупване на горния край на лакътната кост открито, както и разкъсно-контузна рана на скалпа. На 13,02,2023 г. □ е извършена операция на лявата коленна става. Проведена е и операция на лакътна става с поставяне на метални импланти. Хирургически била обработена и разкъсно-контузната рана на скалпа на ищцата. Навеждат се доводи, че здравословното състояние на ищцата след инцидента било изключително тежко. Испитвала силни болки, била напълно обездвижена. Налагало □ се да приема непрекъснато обезболяващи медикаменти. Посочва се, че гражданската отговорност на водача на лекия автомобил е застрахована при ответното дружество. Въпреки извънсъдебно

заявената претенция пред ответното дружество плащане не е извършено.

Съобразно изложеното е заявено становище за основателност на исковата претенция. Претендират се разноси.

Ответникът-ЗАД „Д.Б.: Ж.И 3.“АД в указания законоустановен срок по реда на чл. 131 от ГПК излага становище за неоснователност на предявените искове. Твърди, че застрахованият при него водач не е причинил произшествието, като същото е настъпило изцяло по вина на ищцата, която се намирала на платното за движение. Оспорва сериозността на претърпените от ищцата увреждания, както и интензитета на настъпилите във връзка с тях неимуществени вреди. Оспорва претендирания размер на обезщетението като прекомерен. Релевира възражение за съпричиняване на увреждането от страна на ищцата, която: 1. пресичала на нерегламентирано за целта място; 2. не е съобщила скоростта и отстоянието на приближаващото се МПС; 3. изскочила внезапно на пътното платно, без да се огледа; 4. престояла на пътното платно, без необходимост от това; 5. движела се е попътено на посоката на движение на лекия автомобил; 6. не е провела рехабилитация/физиотерапия за по-бързото оздравяване и възстановяване от травмите от ПТП, което удължило възстановителния период. Оспорва причинените увреждания, както и размера на претендираното обезщетение, което счита за прекомерно. Оспорва претенцията за лихва за забава, тъй като ищцата не е посочила банкова сметка, по която ответникът би могъл да заплати обезщетението.

Съобразно изложеното е заявено становище за неоснователност на исковата претенция. Претендира разноси.

При така изложеното, след като обсъди доказателствата по делото, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните настъпването на процесното ПТП на 11,02,2023год., около 19,45часа, в с.Волуяк, на бул. ***** шосе, в района на №265 между лек автомобил, с марка Ауди А4, с рег. № *****, управляван от Н. Н. Ц. и пешеходец М. А. Т., на която са причинени неимуществени вреди.

С определение постановено на 08,11,2023год. е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, наличието на валидно възникнало застрахователно правоотношение по сключен договор за застраховка Гражданска отговорност, покриващ деликтната отговорност на водача на МПС, с ответното дружество за релевирувания период.

От изслушаното заключение на съдебна автотехническа експертиза, неоспорено от страните и прието от съдът, което като обективно изготвено следва да бъде кредитирано при постановяване на съд.акт се установява механизма на пътнотранспортното произшествие, настъпило в гр. С., с Волуяк, на бул.***** шосе, в района на дом №265, между лек автомобил и пешеходец. Пътното платно в участъка на произшествието е от две самостоятелни пътни платна за движение в двете посоки с разделителен остров между тях като това в посока ул.Синчец е от две пътни ленти с ширина по 3,70м всяка, отделени с единична прекъсната разделителна линия. Пътното платно е ограничено с единични

непрекъснати линии и метални еластични огради/мантинели/, поставени на 0,90м. от края на пътното платно с височина : дясната -0,80 м и лявата -0,90м. на около 600метра преди мястото на ПТП е поставен пътен знак Д11 „начало на населено място“. ПТП е реализирано в тъмната част на денонощието при ясно време. Местопроизшествието е в населено място, без допълнително въведено ограничение или с максимално допустима скорост от 50км.ч. Мястото на удара е по дължина на пътното платно на около 51-52метра преди линията на ориентира, считано за посоката на движение на автомобила към ул. Синчец. По широчина на пътното платно –на около 1м. вляво от десния край на пътното платно, считано в същата посока. Скоростта на движение на МПС преди удара е около 37-38км.ч., без да са регистрирани спирачни следи и други следи от автомобилни гуми. Опасната зона за спиране на автомобила при тази скорост на движение е 15,06м. При движение с разрешената скорост на движение от 50км.ч. опасната зона за спиране би била 35метра. Изложено е становище водачът на автомобила да е имал възможност да заобиколи пешеходеца, за което се необходими 15,52метра, които съпоставени с осветената зона от фаровете на автомобила от 52метра е било технически възможно. Тъй като мястото на инцидента е неосветено, то осветеността на пътния участък е от фаровете на автомобила, като същата е на около 52метра пред фронта на автомобила по лявата оптична ос и на отстояние 3-4м в страни от левия габарит. В дясно по дясната оптична ос-на около 75метра и на около 6 метра вдясно от десния габарит. В конкретната обстановка е изложено становище водачът на автомобила да е имал техническа възможност да възприеме движещата се или намираща се на пътното платно пешеходка. Технически е възможна реакция на опасността / пешеходец на пътното платно/ и при движение на автомобила със скорост от 64км.ч. С оглед горните мотиви е изложено становище причината за настъпване на произшествието да са субективните действия на водача на МПС-отклоняване на вниманието на водача от пътната обстановка за своевременно възприемане на опасности на пътното платно –намиращата се там пешеходка. В случай, че е възприела опасността на пътното платно е имала възможност технически да предотврати произшествието.

От заключението на св. Б., очевидец на произшествието, движещ се след автомобила участвал в ПТП, се установява, че е възприел пешеходеца на платното за движение в близост до мантинелата и находящ се пред автомобила-МПС Ауди А4.

От показанията на св. Ц.-водач на автомобила, ценени по реда на чл.172 от ГПК, се установи, че не е възприела пешеходеца. Вниманието на водача е било ангажирано с автомобил, извършващ маневра изпреварване от лявата страна процесния автомобил. Пострадалата е възприета едва след удара от дясната страна автомобила.

От изслушаното по делото заключение на съдебномедицинска експертиза, неоспорено от страните и прието от съдът, което следва да бъде кредитирано при постановяване на съд.акт, се установява, че при ПТП ищцата е получила следните телесни увреждания, които имат травматичен характер:

-Счупване на диафизарната част/тялото/ на лява голямопещална кост и главата на лявата малкопещална кост-закрито-лява подбедрица, причинило на пострадалата трайно затруднение на движенията на ляв долен крайник за срок по дълъг от 30 дни.

-Счупване на горния край на дясна лакътна кост-пунктиформено открито /олекранон улне/, причинило на пострадалата трайно затруднение на движенията на десен горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни.

-Разкъсно-контузна рана челно-теменно на главата в ляво, причинило на пострадалата болка и страдание.

Приложено е комплексно лечение в болнични и домашно-амбулаторни условия. След диагностика е извършена хирургическа обработка на раната на челото и е хоспитализирана. На 13.02.23год. е извършена операция по повод счупване на костите на лява подбедрица и операция на горния край на дясна лакътна кост пунктиформено/открито. Извършена е кръвна репозиция и фиксация с интрамедуларен пирон на счупването на лява голямо пищялна кост, застопорен в горния край с 1 винт и в долния край с 2 винта, а за счупването на горния край на дясна лакътна кост -с 1 киршнерова игла и заключваща плака с винтове. Проведена е медикаментозна терапия. След изписването ищцата е провела рехабилитация в амбулаторни условия-7 процедури за дясна лакътна става. Общият възстановителен период е около 5-6 месеца. На 25.10.23год. е извършена екстракция на фиксационния метал от счупването на горния край на лакътната кост в дясно. На 07.11.23 г. е отстранен фиксационен метал от лява подбедрица. Извършените оперативни интервенции са били необходими, с оглед анатомично наместване на фрактурите, ранно костно срастване и по-бързо възстановяване работоспособността на пациента.

Съгласно представената по делото мед. документация и личен преглед на ищцата се констатира лек дефицит в разгъване на дясна лакътна става, известна палпаторна болезненост отпред на лява подбедрица, подлежи на физиолечение и рехабилитация. В бъдеще при интензивно натоварване, промени във времето може да се очаква известен дискомфорт в местата на увредите.

По делото са събрани и гласни доказателства, чрез показанията на св.Теодор Радославов П., ценени по реда на чл.172 от ГПК, от които се установяват претърпените от ищцата неимуществени вреди.

При така изложената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

По иска с пр.кв.чл.432, ал.1 от КЗ, вр.чл.45 от ЗЗД.

За да бъде уважен предявеният иск е необходимо да се установи кумулативното наличие на предвидените пет законови предпоставки, а именно: извършено деяние, противоправност на същото, настъпили вреди, причинна връзка между противоправното деяние и вредоносния резултат и вина, както и валидно застрахователно правоотношение между ответника-застраховател и делинквента по договор за застраховка Гражданска отговорност. Съгласно разпоредбата на чл.45, ал.2 от ГПК при извършено непозволено увреждане вината на делинквента се предполага до доказване на противното.

От събраните по делото доказателства, настоящия състав намира, че е налице осъществено противоправно деяние от страна на водача на лек автомобил Ауди А4, управляван от Н. Ц., който нарушил разпоредбата на чл.20, ал.1 и ал.2 от ЗДВП/ в ред.към датата на събитието/, съгласно които водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, а при възникване на опасност за движението са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат. В конкретната хипотеза се установи причина за произшествието да е поведението на водача на МПС,

който не е възприел пешеходеца на пътното платно /до мантинелата/, не е реагирала с аварийно спиране, въпреки техническата възможност за това при установената скорост на движение. Действително водачът Ц. се е движила с разрешена скорост за движение-37-38км.ч. при допустима 50км.ч., но при наличието на препятствие на пътното платно е била длъжна да реагира своевременно, дори и в хипотезата на осъществено междувременно изпреварване на автомобила от неизвестен автомобил, в който случай е могла да заобиколи пешеходеца. С оглед осветеността на пътното платно и скоростта на движение на автомобила ПТП е било предотвратимо при своевременна реакция на водача. В този смисъл е налице и нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДВП, а именно не е осигурила непрекъснат контрол над автомобила. Презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД е необорена.

Установи се и наличието на договорно правоотношение по застраховка Гражданска отговорност на делинквентна Н. Ц. с ответното застрахователно дружество за процесния период, съгласно което искът с пр.кв.чл.432 от КЗ е основателен и застрахователят е пасивно, материално правно легитимиран да отговаря.

Установи се реализирането на неимуществени вреди в пряка причинна връзка от противоправното деяние. Ето защо съдът намира, че е налице фактическият състав на непозволено увреждане и съответно възникналото задължение в този смисъл за обезщетяване на причинените вреди. Неимуществените вреди са неизмерими с пари и затова следващото се за тях обезщетение, както и кръгът на лицата, които имат право на него, се определят на принципа на справедливостта. При определяне на размера на обезщетенията за неимуществените вреди следва да бъде съобразено ППВС №4/1968год., т.11, според което същите се възмездяват от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. При причиняването на смърт от значение са и възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. В постановени по реда на [чл. 290 и сл. ГПК редица решения на ВКС](#): № 749/05.12.2008 г., по т.д. № 387/2008 г. на II т.о.; № 124 от 11.11.2010 г., по т.д. № 708/2009 г. на II т.о.; № 59/29.04.2011 г., по т.д. № 635/2010 г. на II т.о.; № 66 от 03.07.2012 г., по т.д. № 619/2011г. се излага становището, че понятието „неимуществени вреди включва всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от тях болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни битови неудобства и емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но създаващи социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за

неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние, както и че критерият за справедливост, поради паричния израз на обезщетението, е всякога детерминиран от съществуващата в страната икономическа конюнктура и от общественото му възприемане на даден етап от развитие на самото общество в конкретната държава. При определянето на обезщетението към датата на увреждането съдът следва да отчита конкретните икономически условия и нивата на застрахователно покритие към момента на увреждане на пострадалия /решение на ВКС 83-2009- II Т.О. по т. т. 795/2008 г. и [решение 1-2012- II Т.О. по т. д. 299/2011 г.](#), в което ВКС, постановено по реда на [чл. 290 от ГПК/](#).

С оглед изложеното съгласно чл.51, вр.чл.52 от ЗЗД на увреденото лице се дължи обезщетение за причинените от деянието неимуществени вреди, които в конкретния случай имат характера на претърпени болки и страдания вследствие на извършеното деяние. Доколкото паричния еквивалент на причинените неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, то настоящия съдебен състав намира, че претърпените неимуществени вреди следва да бъдат обезщетени в размер 60000,00лв. При определяне на същите, съдът съобрази характера на причинените физически увреждания, а именно причинена комплексна травма: счупване на лява голямопещална кост и лява малкопещална кост-закрито-лява подбедрица, счупване на дясна лакътна кост, причинили на пострадалата трайно затруднение на движенията на ляв долен и десен горен крайник за срок по дълъг от 30 дни, както и разкъсно-контузна рана челно -теменно на главата в ляво, причинило болка и страдание. Следва да се съобрази, че пострадалата е претърпяла две оперативни интервенции за наместване и фиксиране на фрактурите, както и две манипулации за отстраняване на металните фиксатори, които също са свързани с болничен престой, общият възстановителен период от 5-6 месеца, в който неминуемо ищцата е имала нужда от помощ в ежедневието, още повече, че се касае за едновременно обездвижване на долен и горен крайник, което затруднява битовото обслужване на пострадалата. Съобрази се обстоятелството, че към датата на заключението –25,11,2023год. възстановителният период при ищцата досежно горна лакътна става не е приключил, тъй като е налице лек дефицит-8-10градуса, докато при долен ляв крайник не се констатира съществен дефицит в лява коленна става. Съдът съобрази данните за изпитвани от пострадалата болки и страдания, с различна интензивност, фактът, че с оглед естеството на травмите неминуемо се е наложило обездвижване и залежаване на лицето /около 5 месеца/, установено и от свидетелските показания. Следва да бъде отчетено и ползването на помощни средства за дълъг период от време при придвижване- патерици, за период от около 2 месеца, както и последиците в психоемоционален план-проблеми със съня, съжаление, стрес и изнервеност и изпитвани все още и към момента болки при натоварване.

Съобразявайки горното, икономическата конюнктура в страната и лимитите на ГО за релевиращия период, съдът намира, че горният размер на обезщетението отговаря на принципа на справедливост съобразно чл.52 от ЗЗД.

Съдът намира за основателно релевиращото възражение от ответника за съпричиняване, тъй като ищцата е престояла на пътното платно, на място необозначено за пешеходци, в участък обезопасен с еластична ограда, което обстоятелство не предполага присъствие на пешеходец на платното за движение. Неоснователно е възражението за пресичане на пътното платно, тъй като по делото не се събраха данни ищцата да е пресичала, да е изскочила внезапно на пътното платно, да е вървяла попътено в посоката на движение на автомобилите -данни в тази насока не са събрани по делото. От показанията на свидетеля Б. се установи ищцата да е била до мантинелата, а впоследствие свидетелят П.

установява, че е била оставена на платното за движение от друг автомобил, прибирайки се от работа, тъй като мястото на удара е пред дома на пострадалата. Налице е нарушение на чл.113, ал.2, вр.ал.1 от ЗДВП. Поведението на ищцата е допринесло в съществена степен за настъпване на произшествието, при преимуществена отговорност на водача на МПС, което налага приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Така приетото съпричиняване, съдът определя в размер на 30% или дължимото обезщетение е в размер на 42000,00лв., в който размер исковата претенция е основателна, а за разликата подлежи на отхвърляне.

Предвид основателността на исковата претенция основателна е и претенцията за лихва. Същата съобразно актуалната съдебна практика се следва от датата на уведомяване на застрахователя-06,03,2023год., като за периода от уведомяването до изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ на 06,06,2023год. отговорността на застрахователя е обусловена от чл. 493, ал.(1), т.5 от КЗ, вр.чл. 429, ал. 2, т. 2 и при условията на ал. 3 от КЗ доколкото обезпечава отговорността на застрахования за лихви, за които той отговаря пред увреденото лице. В този случай от застрахователя се плащат лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. След срока по чл.496, ал.1 от КЗ застрахователят отговаря за собствената си забава. Горните изводи обективирани в Решение №128/04.02.2020г. по т.д.№2466/2018 г. – I Т.О., Решение №79/04.08.2022 г. по т.д.№967/2021 г. – I Т.О., Решение №50135/11.11.2022 г. по т.д. №2026/2021 г. – I Т.О., Решение №50001/03.02.2023 г. по т.д.№2530/2021 г. – I Т.О. и др. С оглед горното претенцията за законна лихва от 24,03,2023год. е основателна.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 6 ГПК в случай на осъждане (дори частично) на ответника, последният дължи изплащане на всички разноски по делото в полза на бюджета на съда. Същите съобразно уважения размер на иска следва да се присъдят в размер от 1882,80лв., от които 1680,00лв.-д.т. и 202,80лв. от общо 390,00лв.-вещи лица.

На осн.чл.78, ал.1 от ГПК, с оглед изхода от спора на ищеца не се дължат разноски, тъй като не са извършени.

На ответника на осн.чл.78, ал.3 от ГПК се дължат разноски, които съдът намира за доказани в размер на 197,40лв., от общо 420,00лв., от които 370,00лв.-в.л., 10,00лв.-СУ и 40,00лв.-свидетел.

На адв.С. Н. на осн. чл.38, ал.2 от ЗАдв. се следва адв.хonorар съобразно уважената част от иска в размер на 2834,00лв. от общо 5450,00лв./ по списък по чл.80 от ГПК/.

Мотивиран от гореизложеното Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.: Ж.И З.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес: гр. С., бул. „***** да заплати на М. А. Т., с ЕГН *****, със съд. адрес: гр.С., бул***** на **осн.чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД** сума в размер на **42000,00лв.**, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди по повод пътнотранспортно произшествие реализирано на 11,02,2023год., ведно със законната лихва върху тази сума от 24,03,2023год. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция за горницата над 42000,00лв. до пълния предявен размер от 80 000,00лв. като неоснователна.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.: Ж.И З.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес: гр. С., бул. „***** да заплати по бюджетна сметка на Софийски градски съд на **осн.чл.78, ал.6 от ГПК** сума в размер на **1882,80лв.-разноски.**

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.: Ж.И З.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес: гр. С., бул. „***** да заплати на адв. С. К. Н. на **осн.чл.38, ал.2 от ЗАдв.** сума в размер на **2834,00лв.-адв. възнаграждение.**

ОСЪЖДА М. А. Т., с ЕГН *****, със съд. адрес: гр.С., бул***** да заплати на ЗАД „Д.Б.: Ж.И З.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес: гр. С., бул. „***** на **осн.чл.78, ал.3 от ГПК,** сума в размер на **197,40лв.-разноски.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____